

Versek

Ne reméljen

Magyarország siralomház.
Az elítélt maga a nép.
Leszámolás a sorsa.
Megásták veszthelyét.

A halál népének,
nem az életnek szánták.
Ki önállótlan létű,
ne reméljen hálát.

Túrje el vesztét,
s hogy földjét, hazáját
a földművelő ekék
másokéhoz szántják.

Bűne, ha van,
csupán a léte,
amire hiába keresne,
nincs mentsége.

Temetésére a lapátok
rég felkészültek,
meggyalázására is:
fordítsák arccal a földnek!

Magyarország siralomház.
Az elítélt maga a nép.
Leszámolás a sorsa.
Megásták veszthelyét.

a Napot fölmutatja az ég,
hogy lássák,
akik látni akarják,
nem vagyunk a föld zárványa,
világbotrány.

Nem vagyunk
porban megfeneklett lelkek,
akik alól kiszáradt a tenger,
sem leeresztett tollú
kiábrándultjai a létnek,
akik ne tudnánk élni
a magunk szárnyán,
felsuhogni se a mindenségbe.

Nem vagyunk,
akik ne tudnánk az enyészetet
elűzni magunktól,
mint lobogó lúdvércet
kutyákkal a kapukból,
akik, ha az Isten meghalna,
mint ő az egyszülött fiát,
harmadnapra feltámasztani
ne tudnánk.

Ne tudnánk öröme, boldogsága lenni az időnek,
fölemelni
söppedék tájainkat
Magyarország magasába,
vágyainkig,
ne tudnánk kimenteni magunkat
a dögevők szájából is.

Ahogy a Napot

Az erőnket kellene
fölmutatni,
ahogyan minden fényességét,

Idegenségben

Nyelvünk, Európa apadó állóvize
lassan elsekélyesedik.
Felszíne idegen szótól,
szennyeződéstől zavaros,

fürödni se lesz már jó benne.

Körben a széle rég elmocsarasodott.
Eliszaposodik ez a nyelv,
elhínárosodik.
Belőle más ajkúak beszédének
szigetei emelkednek ki.

Ágakra, részekre szakadunk.
Szemünkbe előrenyomuló nádasok,
hódító népek zászlója lobog.

Míg hátra szoruló szavaink tocsogói
a zombékokban:
idegenségben elhagyva,
sorsukra maradva pangnak,
mielőtt végleg kiszáradnának.

Világfa

Magyar nyelv,
te ősgyökerű,

időtlen idejű,
hetvenhét ágú,
tetejetlen tetejű,
jóízű szavakat termő,
zamosakat,
ízeseket,
amelyekkel a keserűket is
megédesíted,
kurjantós örömű szókat,
mámorosakat
a szánkra adsz,
szomorúakat,
hogyan aztán vigasztalóakkal
megnyugtass,
életre biztass,
aki gyógyítónk vagy
és istápunk,
te nyelvek anyja,
világfája,
eltántorodjon
termetes erődtől,
gyökeredre ne vettessék
balta.

